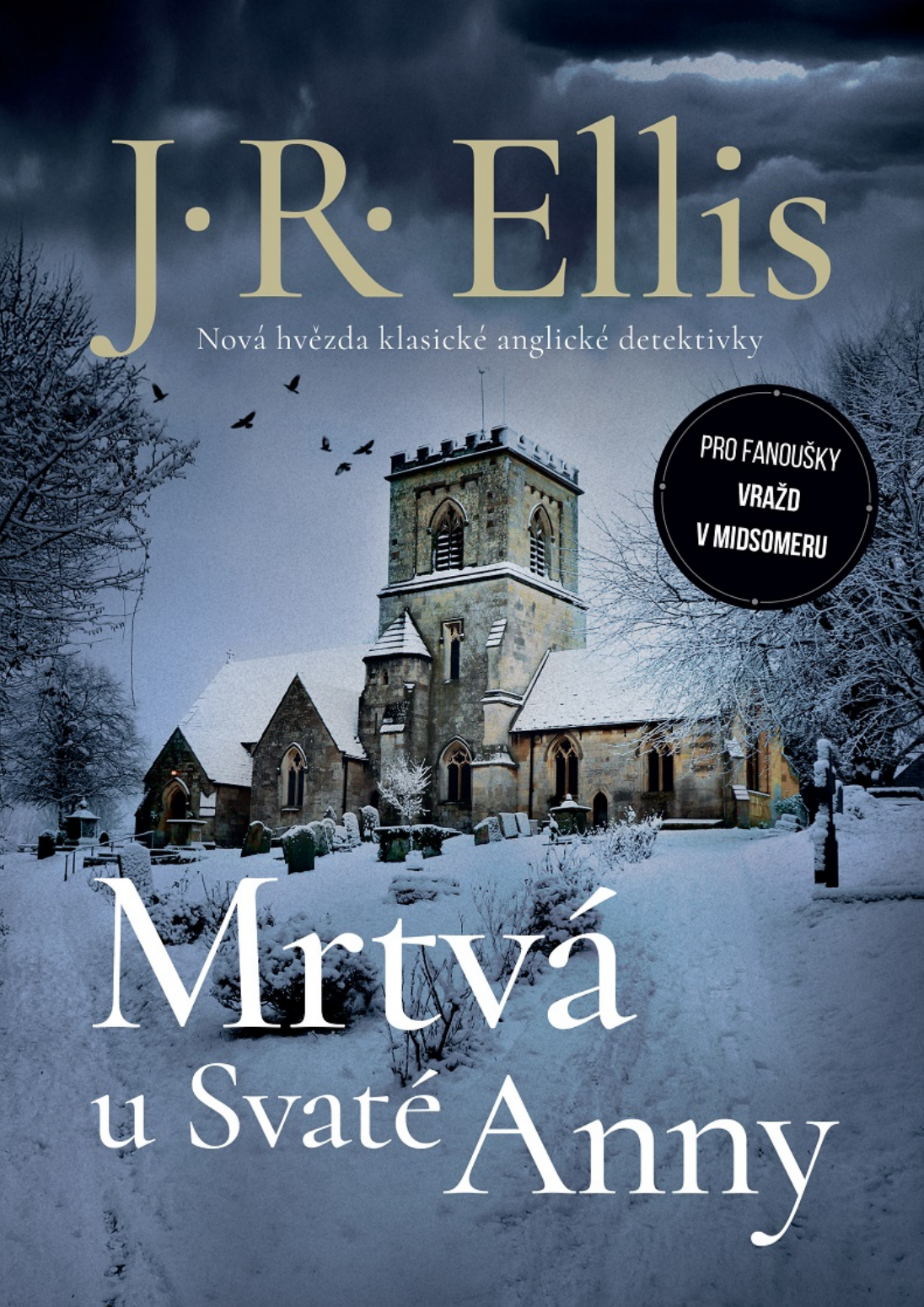

The background of the cover is a photograph of a church in a winter setting. The church is a stone building with a prominent square tower and arched windows. The roof and the ground are covered in a thick layer of snow. Bare trees are visible on the left and right sides of the church. Several birds are flying in the sky above the church. The overall atmosphere is cold and mysterious.

J. R. Ellis

Nová hvězda klasické anglické detektivky

PRO FANOUŠKY
VRAŽD
V MIDSOMERU

Mrtvá u Svaté Anny

Mrtvá u Svaté Anny

**KNIHY J. R. ELLISE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Vraždy v Yorkshiru

Smrt v temnotách
Klíč k vraždě
Případ mrtvého lorda
Vraždy v lázních
Zločin bez motivu
Příliš jasný pachatel
Mrtvá u Svaté Anny

Připravujeme

Krev na kolejích

Mrtvá u Svaté Anny

J·R· Ellis

Přeložil Michael Havlen

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

České vydání knihy vzniklo na základě licenční dohody s Amazon Publishing (www.apub.com) a ve spolupráci s Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Copyright © J. R. Ellis, 2021

Translation © Michael Havlen, 2025

Cover © Jan Matoška, 2025

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-937-9 (pdf)

Brianovi a Alison

Prolog

M. R. James (1862–1936) byl mistrem tradiční anglické duchářské povídky. V jeho zvláštních, rafinovaných a znepokojivých příbězích svírá hrůza kněze, starožitníky, dobrodruhy a všechny, kdo se pletou do věcí, které je lépe nechat být. Jeho povídky se odehrávají v prostředí knihoven, univerzit a pohodlných rezidencí, v kostelech, katedrálách i na hřbitovech.

Reverendka Clare Wilcoxová seděla ve své pracovně na velké faře přiléhající ke kostelu svaté Anny v Knaresborough v hrabství Yorkshire. Z okna viděla napravo západní věž středověkého kostela a přímo před ní se otvíral krásný výhled do dramatického údolí řeky Nidd. Bylo středeční odpoledne v polovině ledna a proti obloze se ostře rýsovaly holé větve stromů. Panovalo jasné, chladné počasí, ale se západem slunce se na obzoru objevily hrozné temné mraky.

Clare se zachvěla, přitáhla si svetr ke krku a zamnula si zkrchlé ruce. Fara pocházela z devatenáctého století a měla velké místnosti s vysokými stropy. Byla příliš velká a těžko se v ní udržovalo teplo. Provoz zastaralého topného systému stál strašné peníze, a tak se Clare a její manžel Jeremy snažili stahovat termostat co nejnižší, aby nepřišli na mizinu. Když teď už obě jejich dcery studovaly na

univerzitě, to bylo o něco snazší, protože ve dvou pokojích mohli vypnout radiátory.

Podívala se na monitor a snažila se soustředit na to, co četla: velice nudnou zprávu o problémech s nábořem a školením laických kazatelů v anglikánské církvi. Clare táhlo na padesát. Než před deseti lety vstoupila do kněžského stavu, působila jako teoložka na akademické půdě. Od začátku prokazovala vynikající řídicí a motivační schopnosti, a tak z ní brzy udělali farářku u Svaté Anny.

Clare zvedla tvář s výraznými rysy a modrýma očima. Její krátké blond vlasy začínaly lehce šedivět. S povzdechem zavřela soubor, promnula si čelo a chvíli jen tak tiše seděla a přemýšlela. Vést takový kostel byl docela náročný úkol. Byl to velký a důležitý svatostánek v riponské diecézi se značným počtem věřících. Musela řešit i spory mezi různými skupinami a další choulostivé záležitosti. Toho zimního odpoledne na ni ta tíha doléhala více než jindy. Možná to bylo únavou a lednovým útlumem po vánočním shonu. Také ji brzy čekala změna a nová výzva přinášející velkou zodpovědnost. Převládaly v ní obavy a vůbec se na to netěšila. Zavřela oči, opřela se a napadlo ji zavolat ženě, která byla mnoho let její mentorkou. Bude příjemné si s ní popovídat. Zvedla mobil.

Když zazvonil telefon, Alison Oldroydová, farářka z Kirkby Underside, vesničky mezi Harrogate a Leedsem, seděla také ve své pracovně v podobně velké fáře vedle o něco menšího kostela.

„Clare!“ vyhrkla nadšeně. „Moc ráda tě slyším! Jak se máš?“

„Alison, jsem ráda, že jsi doma. Upřímně řečeno, mohlo by to být lepší.“

„To je v tomhle ročním období normální.“

„To jsem si taky říkala. Možná mám trochu obavy z toho, co mě brzy čeká.“

„Jak by ne, ty by měl asi každý člověk, natož žena. Máš před sebou velkou výzvu.“

„Někdy si říkám, jestli by na tu práci nebyl lepší někdo jako ty, kdo má větší zkušenosti.“

„Ne, já už mám svůj věk, a navíc jsem příliš kontroverzní.“ Alison se zasmála. „Neboj, zvládneš to, všichni za tebou stojíme. Máš obrovskou podporu.“

„A v tom je asi částečně ten problém. Bojím se, že všechny zklamu.“

„Nesmysl! A vůbec, co u vás ve farnosti?“

„Znáš to: žabomyší války, finanční potíže, lidé posedlí detaily.“

„To znám moc dobře.“

„Upřímně řečeno, docela se mi uleví, že už nebudu muset na úrovni farnosti řešit takové věci. Zní to hrozně a říkám to jen tobě.“

„Nemusíš se bát. Pravdou je, že je tě na takovou práci škoda, i když máš velký kostel. Jsi otrávená, protože nemůžeš využít svoje schopnosti. Ale už to dlouho nepotrvá.“

Clare se zasmála. „Jsi hodná, že to říkáš. Ještě než odejdu, budu muset vyřešit několik vážnějších problémů, o kterých teď nemůžu mluvit, ale to zvládnou. Po spoustě farníků se mi bude stýskat, ale musím říct, že se mezi nimi najdou i podivní. Víš, že řada z nich věří báchorce o duchu kacíře, co údajně straší v kostele?“

„Vážně?“

„Ano, večer do kostela nev kročí, pokud se tam nekoná bohoslužba. Občas si kladu otázku, jestli se někteří jedinci vůbec někam posunuli od středověkých pověr. Já osobně jsem v kostele žádné strašidlo nikdy neviděla.“ Znovu se zasmála. „A jak se máš ty?“

„Dobře, nemusíš mít obavy. Svoji farnost mám pod palcem. Myslím, že většina místních se mě bojí, nebo aspoň mých radi-

kálních myšlenek. Za pár let půjdu do důchodu a budu dělat něco jiného. Jen ještě nevím co.“

„Něco ti najdu. Bylo by skvělé s tebou zase pracovat. No nic, už musím končit. Mám domluvenou schůzku. Nebudu tě nudit podrobnostmi, ale díky, teď už se cítím líp.“

„Dobře. Než přijde ten velký den a odstěhuješ se, mohli byste se tady s Jeremym někdy večer zastavit.“

„To by bylo fajn. Podívám se do diáře a napíšu ti termíny, kdy máme čas.“

„Výborně. Tak zatím ahoj.“

„Ahoj.“ Hovor skončil. Clare si v chladné a stále temnější pracovně připadala znovu opuštěná. Rozsvítila lampičku. Alison jí jako obvykle pomohla získat nadhled. Teď už věřila, že se dokáže vypořádat se všemi problémy, které má před sebou, počínaje nadcházející schůzkou. Ještě předtím si však stihne vypít šálek čaje.

Clare vyšla z fary a vydala se po chodníčku ke kostelu, právě když se z nebe začínal snášet sníh. Bylo velice chladno. Nasadila si kapuci a přemítala, proč se musela s tím člověkem za zimního odpoledne setkat v kostele. Proč nemohl přijít na faru? Prý jí chtěl něco důležitého ukázat. Co by to asi tak mohlo být? Roztrpčeně zavrtěla hlavou: nejspíš to bude nějaká banální záležitost a další ztráta času.

Okolí kostela bylo opuštěné a nezdálo se, že by se uvnitř svítilo. Dveře byly odemčené, protože kostel zůstával otevřený až do půl šesté. Vstoupila do ztichlé temnoty a ucítila nad sebou vysoký středověký strop. Vpravo od ní se nacházela hlavní loď, vlevo křtitelnice a věž stoupající do šera. Všimla si, že v malé místnosti u úpatí věže se ve skutečnosti svítí. Nevedly tam dveře, jen klemutý průchod. Člověk, s nímž se měla setkat, byl zřejmě tam. Opatrně našlapovala, aby ve tmě o něco nezakopla.

„Haló?“ zavolala nesměle. Neozvala se žádná odpověď. Prošla pod věží, a když dorazila k průchodu, uslyšela jakési zaskřípění. Měla pocit, že něco rozčíslo vzduch nad její hlavou. Zastavila se a pohlédla vzhůru. Chtěla vykřiknout, ale než se jí ze sebe podařilo něco vypravit, dostala obrovskou ránu a padla k zemi.

Krátce nato se objevila postava. Byla oblečená v mnišské kutně přepásané provazem. Na hlavě měla kápi, takže jí nebylo vidět do tváře. Chvilí hleděla na tělo Clare Wilcoxové, pak tiše vyšla z kostela a rychle odkráčela tmou. Když procházela hřbitovem, zpoza náhrobku někdo vykoukl a díval se za ní.

Jedna

... Po zjištění, že se stal obětí brutální vraždy, zavládlo všeobecné zděšení... Strůjce či strůjci tohoto záhadného zločinu jsou obestřeni tajemstvím.

*Z povídky „Kůr v barchesterské katedrále“,
M. R. James, 1910*

„Jime, rád bych řekl, že utrpěla ránu starým dobrým tupým předmětem, což by ti mohlo usnadnit práci, ale obávám se, že na tenhle rozsah zranění by to nestačilo.“

Soudní lékař Tim Groves klečel u těla Clare Wilcoxové. Ležela u úpatí věže vedle klenutého průchodu. Její hlava spočívala v kałuži krve a na kabátu měla rudé cákance. Vrchní inspektor Jim Oldroyd z Policie West Riding, jenž s Grovesem dlouhá léta spolupracoval, si mrtvolu rovněž prohlížel.

„Tak co se tady podle tebe stalo?“ zeptal se. Tělo Wilcoxové objevil kostelník, který přišel na noc zamknout a vydal se zhasnout do boční místnosti.

V kostele panoval čilý ruch. Místo činu ozařovaly reflektory, aby kriminalisté mohli pořádnou fotodokumentaci, a vzduchem se neslo chrchlání policejních vysílaček a kroky přicházejících i odcházejících lidí.

„Dostala obrovskou ránu něčím velkým a těžkým. Má skoro utržené levé rameno, ošklivě potlučenou levou stranu hlavy a zlomený vaz. Neumím si představit, že jí to udělalo něco, co by dokázal člověk zvednout, natož vrhnout. Taková fatální zranění se obvykle vyskytují při těžkých autonehodách nebo když někoho srazí vlak, případně po pádu z velké výšky na skálu.“ Zmateně rozpřáhl ruce. „Nechápu to.“

„A čas smrti?“ zeptal se Oldroyd a zvedl své bystré šedé oči. Vrchol věže nebylo vidět, ve výšce zhruba šesti metrů ho zakrýval dřevěný strop.

„Není mrtvá dlouho, jen pár hodin.“

Oldroyd prošel pod obloukem do sousední místnosti. V jednom rohu se vršily hromady židlí a stálo tam piano přikryté plachtou. Vypadalo to jako skladiště. V místnosti nebylo nic, co by mohlo způsobit tak strašlivá zranění.

„Hmm.“ Oldroyd zamračeně vyšel ven. „To je záhada.“

„To jo, ale na ty se přece specializuješ, ne?“ Groves svého přítele a kolegu rád popichoval.

„Na nedostatek záhadných případů si nemůžu stěžovat, Time, ale mám rád výzvy. Rutinní případy jsou nuda. Nemohli ji zabít jinde a pak ji sem přemístit?“

„Řekl bych, že ne. Množství krve odpovídá tomu, že dostala ránu tady a zhroutila se na podlahu. Nikde jinde v kostele včetně vchodu navíc žádná krev není. Kdyby ji sem odnesli nebo odtáhli, zanechali by krvavou stopu. Taky je otázka, proč by se vrah s jejím přemísťováním obtěžoval. Ale to je tvůj obor.“

„Ano, ale souhlasím.“

Groves si balil věci a kriminalisté se chystali odnést tělo na nosítkách. „Nezbývá mi než ti popřát hodně štěstí, Jime. Pošlu ti kompletní zprávu, a pokud najdu něco důležitého, zavolám.“

„Díky.“

Zatímco Groves vykročil pryč, k Oldroydovi přistoupil Andy Carter. Třicátník v hodnosti seržanta byl klíčovým členem Oldroydova týmu. K Policii West Riding přišel před několika lety z Londýna. Oldroyd měl k ruce ještě seržantku Stephanii Johnsonovou, která byla zároveň Andyho partnerkou. Andy byl po oznámení činu prvním detektivem na místě, a když viděl, že jde o závažný případ, ihned kontaktoval šéfa.

„Mluvil jsem s tím chlápkem, co našel tělo, pane.“ Andy nahlédl do svých poznámek. „Donald Avison, kostelník. Pochopitelně je otřesený. Sedí v policejním autě, aby se zahřál. Říkal, že přišel zamknout a uviděl, že se v místnosti svítí. Šel se podívat, jestli tam někdo není, a objevil tělo. Musel to pro něj být šok.“

„Nevyšiml si, že by se kolem kostela někdo potloukal?“

„Ne, ale povídal něco v tom smyslu, že místní věří na nějakého ducha.“

„Na ducha? No, jestli to byl duch, tak je to mimo naši pravomoc, přízraky zatýkat nemůžeme.“

Andy se usmál. „To ne, pane.“

Oldroyd se podíval na tělo. „Prosím tě, zopakuj mi, kdo to je.“

Andy nahlédl do zápisků. „Clare Wilcoxová, zdejší farářka. Avison ji identifikoval. Podle něj tady sloužila pět let.“

„Hmm.“ Oldroyd se zachmuřil. „To jméno odněkud znám. Takže sem s největší pravděpodobností přišla z fary.“

„Ano, pane, je to hned naproti, za tím travnatým prostranstvím. Mimochodem, už jsme tam byli. Manžel té mrtvé Jeremy Wilcox je lékař. Avison mu ještě před naším příjezdem sdělil, co se stalo. Tvrdí, že nebyl doma dlouho a že si o ženu začínal dělat starosti. Přirozeně je dost rozrušený. Nechal jsem u něj konstábla Robinsona.“

„Dobře, zastavím se tam. Je to první člověk, se kterým potřebuju mluvit.“

Jeremy Wilcox byl vysoký muž středního věku s hezkými rysy, ale když za ním Oldroyd přišel na faru, seděl se skloněnou hlavou v křesle ve velkém obývacím pokoji, ochromený šokem a žalem.

Zatímco konstábl Robinson opustil místnost, Oldroyd s Andym se tiše posadili a vrchní inspektor se představil.

„Přijměte upřímnou soustrast,“ začal. „Chceme co nejdříve zjistit, kdo to udělal, a jistě pochopíte, že vám musíme položit pár otázek, pokud se na to cítíte. Pokud ne, můžeme přijít zítra.“

Wilcox pokynul rukou. „Ptejte se,“ odpověděl slabým hlasem. Opřel si hlavu o křeslo, jako by ji nemohl unést.

„Kdy jste svou ženu viděl naposledy?“

„Dnes ráno. Asi v půl deváté jsem odjel do ordinace. Jsem praktický lékař v Harrogate.“

„Když jste odcházel, nechovala se nějak zvláštně? Netrápilo ji něco?“

„Ne, nic takového.“

„Měla vaše žena nějaké nepřátele? Nevíte o někom, kdo by jí mohl chtít ublížit?“

Wilcox se cynicky zasmál. „Nějaké nepřátele mít musela, pane vrchní inspektore, pokud nám tady neběhá vrah, který si oběti vybírá náhodně. Ale chápu, jak to myslíte. O nikom takovém nevím. Bylo těžké nemít Clare rád, byla velice laskavá a dobrosrdečná, ale angažovala se v různých otázkách a vždycky narazíte na někoho, kdo s vámi nesouhlasí.“

„V čem přesně se vaše paní angažovala?“

„Jaderné odzbrojení, Greenpeace, práva homosexuálů, křesťanská pomoc, světová chudoba. To jen tak pro začátek. Jednala podle své víry a nebála se vyjádřit politický názor. Na sociálních sítích dostávala nenávistné vzkazy.“

„Vyhrožoval jí někdo smrtí?“

„Nevím o tom, ale neříkala mi všechno. Nejsme ten typ manželů, co dělají všechno společně... *Nebyli* jsme.“ Odmlčel se. Oldroyd to zažil už mockrát: hrůzné poznání, že vztah, který jste měli, byl násilně a nenávratně přerván. „Samozřejmě jsem ji podporoval, ale já vedu spíš klidnější život. Když byla Clare zaměstnaná organizováním nějakého pochodu nebo něčím podobným, vždycky jsem se hodně věnoval dcerám.“

„Myslíte, že tu byla oblíbená?“

„Do určité míry. Clare nikdy nezastírala své levicové a progresivní názory. Návštěvníci kostela bývají dost konzervativní, a ne všem se to asi líbilo. Ale jako člověka a duchovní ji určitě měli rádi.“ Odmlčel se a zavrtěl hlavou. Zdálo se, že má slzy na krajíčku. „Každopádně už to nemělo dlouho trvat. Za pár měsíců jsme odsud měli odejít.“

„Vážně?“

„Ano, Clare jmenovali biskupkou v Kendalu v carlisleské diecézi. Moc se na to těšila.“ Bolestně se ušklíbl. „Bohužel už na to nedojde.“

„To je mi líto,“ řekl Oldroyd.

„Už jsem si domluvil přechod do ordinace ve městě, ale mám ve zvyku starat se o svoje věci. Do církevních záležitostí se moc nepletu. Nehraju si na manžela farářky, nevedu skupiny a nejsem ve výběrech. O životě Clare tady u Svaté Anny budou jiní lidé vědět víc než já. Když byla kaplankou u Svatého Bartoloměje, bylo to stejné.“

Oldroyd vzhlédl. „U Svatého Bartoloměje v Kirkby Underside?“

„Ano. Znáte to tam?“

„Tam dělá farářku moje sestra. Říkal jsem si, že jsem jméno vaší ženy už někde slyšel. Alison o ní určitě mluvila.“

„Á, Alison! Ta je skvělá. V minulosti Clare hodně pomohla.“ Povzdechl si. „Taky z toho bude zdrcená.“

„To jistě.“ Oldroyd se na toho nešťastníka soucitně pousmál. „To bude asi prozatím stačit. Musíte si odpočinout. Pošlu sem někoho pro Clařin počítač a telefon. Musíme ty vzkazy prověřit. Ještě bych vám potřeboval položit jednu nepříjemnou otázku. Kde jste byl dnes odpoledne mezi zhruba půl čtvrtou a pátou?“

„V ordinaci na Spencer Road v Harrogate. Dám vám adresu. Moji kolegové vám potvrdí, že jsem tam byl celý den.“

„Dobře. Jste tu sám?“

„Ano, ale zvládnou to.“ Wilcox vstal a šel je vyprovodit, u dveří však jako by si něco uvědomil a rozplakal se. Opřel se o zárubeň. „Pane vrchní inspektore,“ vysoukal ze sebe, „jak to řeknu našim holkám?“

Oldroyd s Andym se vrátili do kostela. Vchod byl obehnaný modro-bílou páskou a střežil ho policista v uniformě. Uvnitř Oldroyd vytáhl telefon. „Budu muset zavolat sestře,“ sdělil Andymu. „Chci, aby se o tom dozvěděla ode mě, a ne z médií.“

„Dobře, pane.“ Andy se šel podívat, jak jsou technici daleko s prací.

Oldroyd s rozbušeným srdcem čekal, až to Alison zvedne. Věděl, že to pro ni bude strašný šok. „Jíme! Je fajn, že voláš, ale je už trochu pozdě. Chtěla...“

Oldroyd jí skočil do řeči. „Alison, je mi to moc líto, ale mám pro tebe špatnou zprávu. Jde o Clare Wilcoxovou, tvoji kamarádku od Svaté Anny v Knaresborough.“

„Ano? Co je s ní?“

„Bohužel je mrtvá. Stala se obětí vraždy.“ Se zaťatými zuby čekal, až jí to dojde.

„Cože? Panebože, Jíme! Já...“

„Mrzí mě to. Víím, že jste k sobě měly blízko.“ V telefonu slyšel tiché vzlyky.

„Co se stalo? Odpoledne jsem si s ní telefonovala.“ Její hlas zněl slabě.

„Opravdu?“ To by mohlo znamenat, že jeho sestra byla kromě vraha poslední, kdo byl s Clare Wilcoxovou před smrtí v kontaktu.

„Ano, volala mi asi v půl čtvrté a probíraly jsme různé věci. Byla trochu smutná a... já...“ Zaváhala. „Jíme, to je hrůza, kdo by mohl něco takového udělat?“

„Nemám tušení, ty ano?“

„Ne. Clare byla úžasná žena. Ztělesňovala změny, které v církvi nutně potřebujeme, jestli chceme přežít. Měla se stát biskupkou v Kendalu. Byla by skvělá. To je... Kde ji našli?“

„V kostele. Někdo ji surově napadl. Zemřela na místě – myslím, že toho moc necítila.“

„Ach ne, to je strašné! A navíc v kostele?“

Příliš hrůzné je to. Na místě nezáleží, napadl Oldroyda citát z *Macbetha*, ale nevyřkl ho nahlas.

„Jeremy to ví?“

„Ano.“

„Chudák!“

„Podívej, Alison, už budu muset končit, ale zítra ráno se za tebou zastavím, jestli to večer nějak zvládneš. Pokud ne, klidně můžeš přijet k nám, s Deborou tě rádi uvidíme.“

„To je od tebe hezké, ale zůstanu tady. Musím to říct farníkům. Budou zdrcení, mají na Clare a její působení tady krásné vzpomínky. Byla výborná duchovní. Ach, Jíme!“

Oldroyd slyšel, jak pláče do telefonu. „Určitě to zvládneš sama?“ zeptal se.

„Ano, ano, neboj se. Zajdu za pár lidmi. Ale zítra tě ráda uvidím.“

„Budu tam, bez obav.“

„Díky.“

Zavěsil. Tak rozrušenou sestru nezažil od smrti jejího manžela Davida před několika lety. Znepokojovalo ho to. Alison byla starší než on a vždycky byla silná osobnost, k níž vzhlížel. Klesl na jednu z kostelních lavic a zůstal tam tiše, nehybně a zamyšleně sedět, dokud se nevrátil Andy. „Jak to vzala, pane?“

„Dost ji to rozhodilo. Jak je vidět, tahle vražda zasáhne hodně lidí, nejen její blízké přátele a rodinu. Zdá se, že to byla velice oblíbená a schopná žena. Měli ji vysvětit na biskupku u jezer, v Kendalu.“

„Wow. To je vysoká církevní funkce, že?“

„Ano, a na téhle úrovni ještě mnoho žen není, takže je na ten post potřeba velkou osobnost. Zvláště vzhledem k nepřátelskému postoji některých skupin v církvi vůči ženským duchovním a biskupkám.“

Andy se rozhlédl po interiéru kostela svaté Anny: sloupy, úzká oblouková okna, lavice, oltář a varhany. „Upřímně řečeno, kostely mi vždycky připadaly trochu strašidelné, pane. Jestli si dokážu představit místo, kde by mohli být duchové, tak je to v nějaké staré budově, jako je tahle.“

„No, po téhle hrůze by tady začít strašit mohlo. Kdo ví? Jako kluk jsi do kostela moc nechodil, vid?“

„Ne, ale chodil jsem do církevní základní školy. Občas k nám do třídy zavítal farář. Když mluvil, lítaly mu od pusy sliny a dopadaly na hlavy dětí v předních lavicích. Říkali jsme mu Starej slinta.“

„Takže náboženství tě nijak neoslovilo,“ řekl Oldroyd.

„Ani ne, nikdy mi nešlo do hlavy. Všechny ty zázraky... znělo mi to jako pohádky. Ve Starém zákoně ale bylo taky pár dobrých krvavých bitev. Ty jsme měli rádi, třeba jak David zabil Goliáše prskem a tak. A co vy, pane?“

Oldroyd se zamračil. K náboženství měl vždycky složitý vztah. Hledal odpovědi na zásadní otázky lidské existence a záviděl sestře její víru. On sám k ní cestu nenašel. „Když jsem byl kluk, navštěvovali jsme jako rodina kostel, ale poté co jsem trochu povyrosl, chodili jsme místo toho s tátou na procházky. Sestra je samozřejmě jiná. V dospívání se proti tomu bouřila, ale pak se změnila a vystudovala teologii. Líbila by se ti, je velice inspirativní, žádná fanatička. Snažil jsem se být jako ona, ale prosťtě to nejde.“

„Je fajn být upřímný a na nic si nehrát, pane,“ řekl Andy, který byl pod vnější slupkou drzého frajířka z Londýna celkem přemýšlivý a citlivý. „Když se zamyslíte nad tím, co se tady stalo: duchovní, kterou měli lidé rádi, zabítá ve vlastním kostele. Nezdá se, že by všechno řídil milosrdný Bůh.“

„To ne. Někdo by mohl říct, že právě naopak.“ Oldroyd vstal. „No nic, nemůžeme tu zbytek večera sedět a diskutovat o smyslu života. Jak jsme na tom? Dneska už toho asi moc nenaděláme.“

„Máte pravdu, pane. Technici skončili, takže až budeme hotoví, můžeme zamknout kostel.“

„Dobře.“ Oldroyd se podíval na hodinky. Bylo skoro deset. „Je čas vrátit se do Harrogate.“

Když vyšli z kostela, Oldroyd se po něm ohlédl. Světlo zevnitř částečně ozařovalo groteskní, šklebící se chrliče shlížející ze zdí a temné siluety hřbitovních náhrobků. Musel souhlasit s Andym: navzdory všem staletým lidským snahám učinit z nich místa dobra, světla a duchovnosti, staré kostely často působily strašidelně, možná proto, že mnoho z nich toho hodně pamatovalo a za jejich zdmi se odehrálo hodně věcí. To mu připomnělo jeho oblíbeného autora duchařských povídek M. R. Jamese. Řada jeho příběhů se odehrávala v kostelech typu Svaté Anny nebo v katedrálách, a autor využil jejich prostředí k vytvoření zlověstné a děsuplné atmosféry. Po všech

těch řečech o strašení a záhadné smrti měl Oldroyd nepříjemný pocit, že prožívá příběh z mistrova pera.

Krátká zpáteční cesta do Harrogate byla za chladné zimní noci nečekaně náročná. Přestalo sněžit, nebe se vyjasnilo a ve světlech reflektorů probleskovaly na vozovce ledové krystalky. Teplota klesala pod nulu a auta jela pomalu. V jednu chvíli musel Oldroyd čekat v koloně na předjetí velkého žlutého sypače, jehož oranžová výstražná světla blikala do tmy. Ve chvíli, kdy ho míjel, bok auta skropila sprška štěrku, jako by přišlo náhlé krupobití.

Když dorazil zpátky do svého bytu s výhledem na slavný park Stray, spadl mu kámen ze srdce. Bylo už po desáté hodině. Jeho partnerka Debora na něj čekala pohodlně usazená v křesle a četla si knihu. Poslal jí esemesku, že má vážný případ v Knaresborough a vrátí se pozdě. Vstala, aby ho přivítala.

„Jime, vypadáš unaveně. Jak to šlo?“

Oldroyd si sundal kabát a políbil ji. „Je to ošklivá záležitost. A týká se Alison.“

„Alison? Snad ne tvojí sestry Alison?“

„Ano. Zнала obět: Clare Wilcoxovou, farářku z kostela svaté Anny. Ta dřív působila u Svatého Bartoloměje a myslím, že se s Alison dlouho znaly. Obě se angažují v podpoře žen v církvi. Clare se měla stát biskupkou v hrabství Cumbria.“

„To je strašné. Clare Wilcoxová? Určitě jsem se s ní setkala, ale nemůžu si vzpomenout kde. Slyšela jsem, že byla u Svaté Anny velice oblíbená.“ Než se Debora nastěhovala k Oldroydovi, bydlela v Knaresborough a pořád si tam držela byt.

„Taky mám ten dojem, i když jsme mluvili jen s manželem, který je samozřejmě zdrcený – stejně jako kostelník, který tělo našel.“

„Zavražděná v kostele? Nejsem věřící, ale i tak mi to přijde jako svatokrádež. Kostel by měl být místem klidu.“

„Brutálně zavražděná v kostele.“ Popsal stav, v jakém se našlo tělo. „Zranění byla tak těžká, že Tim Groves netuší, co je mohlo způsobit. Vypadá to, že mám na krku další záhadu.“

„No, na ty jsi zvyklý. Ale jak je Alison? Určitě ji to hodně zasáhlo.“

„To jo. Musel jsem jí to sdělit po telefonu. Hned ráno se u ní zastavím. Říkala, že to do té doby nějak zvládne. Nabídl jsem jí, že když bude chtít, ať klidně přijede.“

„Ach, Jime! To muselo být hrozné. Zase se to týká někoho z vaší rodiny.“

„Já vím.“ Oldroyd zavrtěl hlavou. Debora mu připomněla traumatizující účast jeho dcery Louise v případě vraždy ve Whitby. „Být sebou, vezmu nohy na ramena, dokud je čas. Přináším smůlu. Příště to můžeš být ty,“ dodal sarkasticky.

„Nevadí, risknu to. Ale určitě máš hlad. Udělala jsem zapečenou zeleninu s bylinkovými knedlíčky. Je v troubě, něco teplého do žaludku ti přijde vhod.“

„Výborně, děkuju.“ Oldroyd vykročil do kuchyně s myšlenkou, že by si radši dal něco s masem. Debořino vegetariánství mu vůbec nevadilo, považoval ho za zdravější a lepší pro planetu. Ale za takového chladného zimního večera by dal přednost hustému hovězímu guláši. Vrátil se s jídlem do obýváku a položil si talíř na kolena.

„Proč by někdo takhle zabíjel ženu?“

„Na to se mě Alison taky ptala. Motivy v takových případech nebývají vždycky hned zřejmé, ale s postupujícím pátráním se vyjasní.“ Vložil si do úst další lžici zapečené zeleniny. „Mimochodem, je to moc dobré.“ Odmlčel se. „Pokud ji nezabil duch.“ Tlumočil Deboře, co mu řekl Andy.

„Přízrak ve strašidelném kostele! To začíná znít jako stará dobrá duchařská povídka!“

„Já vím – od někoho jako M. R. James. Musím se o té legendě od Svaté Anny dozvědět víc. Není nad dobrou duchařinu!“

„Věříš, že duchové opravdu existují?“ zeptala se Debora.

Oldroyd se na chvíli zamyslel. „Ani ne, ale mám na to podobný názor jako sám James. Říkal něco v tom smyslu, že je třeba být otevřený a připravený zvážit důkazy. Není ovšem pochyb o tom, že zvláštní věci se skutečně dějí. Mnozí lidé tvrdí, že viděli nebo slyšeli duchy nebo poltergeisty.“

„Ale žádný konkrétní důkaz nikdo nepředložil, že? Což mě přivádí k myšlence, že spousta podobných věcí je psychického původu, možná halucinace nebo sugesce.“

„Asi máš pravdu, ale vždycky zůstane červík pochybností, nemyslíš?“

„To ano,“ souhlasila Debora a pak si na něco vzpomněla. „Mimochodem, zítra si dávej pozor. Sledovala jsem předpověď počasí a na příštích pár dní hlásí zimu a možná i sněh. Zítra by mohlo pořádně chumelit.“

„Ponuré zimní počasí jen podtrhuje strašidelnou atmosféru.“

„To je fakt, ale víc se bojím, že sjedeš ze silnice, než že narazíš na ducha.“

Oldroyd se zasmál nad nočním šálkem kávy bez kofeinu. Na mysl se mu však pořád dralo slovo „strašidelný“. Na tomhle případu byla už řada věcí, jež mu připadaly podivné a znepokojivé.

Andy dorazil do centra Leedsu, kde se Steph bydleli. Město i přes nevlídné počasí stále pulzovalo životem a zdálo se, že po Vánocích nenastalo žádné zklidnění. Přelplněné hospody a restaurace zářily do dálky a pouliční prodejci statečně čelící chladu měli dobré tržby.

Vstoupil do bytu a našel Steph sedět u notebooku. Měla na sobě šedé domácí kalhoty a blond vlasy si svázala dozadu. „Ahoj,“ pozdravila ho.

Andy si sundal boty a kabát a pak zamířil do obývacího pokoje. Cestou si mnul prokřehlé ruce. „Venku je děsná zima. Přisahám, že v Londýně jsme takovou nikdy neměli.“

„Až budeš u nás na severu delší dobu, zvykneš si. Ale povídej, jak to tam vypadalo?“

„Dost ošklivě. Ta ženská farářka dostala pořádnou ránu do hlavy, a to přímo v kostele.“

„Bože, to je hrůza,“ řekla Steph, ale pak se na něj zamračila. „Ženská farářka? Co to je za slovník? Zní to jako ‚ženská učitelka‘, jako by byla nějak divná nebo méněcenná.“

„No jo, promiň, ale pořád není úplně běžné, aby faráře dělala žena.“

„To si nemyslím. První ženu vysvětili na kněze už skoro před třiceti lety. To jen dokazuje, jak dlouho trvá, než se ve společnosti změní vnímání žen a toho, co dokážou.“

„Nevzpomínám si, že by k nám do školy chodila nějaká ženská farářka.“

„To, že můžou být vysvěcené, ještě neznamená, že jich bude stejně jako mužů. Pořád existují farnosti, kde žádnou farářku nemají, a ještě horší je to s biskupkami.“

„Tahle paní se snad měla stát biskupkou někde na severozápadě Anglie.“

„Vážně?“

„Jo. Ale jak to, že toho víš o církvi tolik? Do kostela jsi přece nikdy nechodila, nebo jo?“ zajímal se Andy.

„Ne, ale v práci jsme měli ‚ženskou farářku‘, jak tomu říkáš, na besedě se skupinou pro genderovou rovnost. Podle ní to mají ženy v církvi mnohem těžší než my u policie, a to si taky nemůžeme moc vyskakovat.“

„Ale pořád se to zlepšuje, ne? Různých Dereků Fentonů se přece pomalu zbavujeme.“ Byla to narážka na nesympatického

detektiva, co dostal výpověď kvůli sexuálnímu obtěžování policistek a dalším přestupkům především díky úsilí Steph a jejích kolegyně.

„Ano, ale ještě před sebou máme dlouhou cestu a nesmíme usnout na vavřínech. I muži s dobrými úmysly mohou být trochu slepí k problémům žen. Nechápou je, dokud je na to někdo neupozorní. No nic,“ otočila se zpět k notebooku, „zrovna jsem hledala nějakou dovolenou. Je čas si něco rezervovat. Loni jsme to nechali na poslední chvíli a v tom hotelu na Mallorce, co se nám líbil, už měli plno.“

Andy se svalil na pohovku. „Jo, máš pravdu, ale můžu si nejdřív dát něco k jídlu?“

„Jsou tam masové kuličky a špagety, ale přines si je sem, ať se na to můžeme mrknout spolu. Pár míst už jsem si poznačila. Nemůžeme to donekonečna odkládat.“

Andy vstal. „Tak jo. Mně je vlastně jedno, kam pojedeme. Prohledej internet a něco vyber, já se na to pak podívám a řeknu ti.“ Zmizel v kuchyni. Steph zavrtěla hlavou a povzdechla si. Bylo od něj hezké, že je tak flexibilní, ale proč musela většinu práce udělat pokaždé ona? Paradoxně to byl příklad toho, o čem se před chvílí bavili.

Jeremy Wilcox do sebe musel obrátit pořádného panáka, než se odhodlal zavolat dcerám. Od odchodu detektivů prakticky nic nedělal, jen seděl a přemýšlel, jak zvládnout něco, co pokládal za nemožné. Napadlo ho, že by mohl požádat někoho jiného, třeba policii, aby jim tu hroznou zprávu sdělila za něj, ale věděl, že to musí udělat sám. Nechtěl, aby to slyšely od někoho jiného, a už vůbec ne od nějakých vlezlých lidí z kostela. Starší Jenny studovala poslední ročník v Durhamu, Fiona chodila do prváku v Liverpoolu. Před pár dny se vrátily na univerzitu po vánočních prázdninách.

Nakonec sebral odvahu a zvedl telefon. U obou zažil ten strašný moment, kdy se radost rázem změnila v naprosté zděšení. Nabídl jim, že pro ně přijede, ale obě trvaly na tom, že se vrátí samy vlakem do Leedsu a pak do Knaresborough.

Položil telefon s úlevou, že už to má za sebou, a nalil si další skleničku. Naprosto ho to vyčerpalo. Rozhovory dopadly tak, jak by se asi dalo čekat, ale vyvstal další problém. Byla tu ještě jedna věc, kterou se dcery nejspíš dříve nebo později dozvědí, a chtěl, aby i ji slyšely od něj.

Teď na to asi nebyla ta správná chvíle, ale brzy se tomu bude muset postavit čelem.

V noci opět sněžilo, ale naštěstí ne tolik, aby byly hlavní tahy neprůjezdné. Jiná situace panovala na strmé a klikaté silničce vedoucí od rychlostní komunikace A61 do obce Kirkby Underside. Tady se nesypalo ani neprohrnovalo, takže Oldroyd musel jet velice pomalu a opatrně. I tak se občas nevyhnul menšímu smyku a byl rád, když odbočil na příjezdovou cestu k faře kostela svatého Bartoloměje, která mu vždycky připadala jako z románu Jane Austenové.

Jeho sestra byla o tři roky starší a on k ní odjakživa vzhlížel. Vždycky měla vlastní hlavu a dělala rodičům hodně starostí. Nechtěla přijmout tradiční ženskou roli a zpočátku odmítala i křesťanství, protože Bible byla podle ní plná mužů. Inspirovala se lidmi, jako byl otec Trevor Huddleston, a později ji ovlivnila církevní tradice boje za sociální spravedlnost. Stala se jednou z prvních žen vysvěcených na kněze a patřila k významným postavám feministického hnutí v anglikánské církvi. Oldroyd obdivoval její sílu, ale věděl, že smrt Clare Wilcoxové za těchto okolností je pro ni těžkou ranou.

Jakmile vystoupil z auta, hned se do něj dala zima. Vzhlédl k obloze. Nebyla úplně zatažená, ale ani nejasná, a v dálce se

sbíraly těžké olověné mraky. Debora měla pravdu: brzy bude znovu sněžit.

Alison byla srdečná žena a obvykle ho ve svém domě vítala s otevřenou náručí. Dnes mu však přišla otevřít až po druhém zazvonění a místo obvyklého úsměvu měla vážný a unavený výraz.

„Pojď dál, Jime, ráda tě vidím, ale jsem úplně vyřízená. V noci jsem nemohla spát. Pořád jsem musela myslet na tu chudinku a její rodinu.“ Rychle Oldroyda objala, což od ní působilo spíš formálně, a pak se odšourala po parketách ve vstupní hale a houkla na něj přes rameno: „Dáš si kafe? Zrovna jsem ho uvařila.“

„Moc rád, děkuju. Půjdu do obýváku, ano?“

„Tam se netopí, v pracovně bude líp.“ Alison musela stejně jako Clare Wilcoxová na vytápění rozlehlé fary šetřit. Není divu, že tolik diecézí své honosné staré budovy prodalo a kněze šouplo do dvojdomků, pomyslel si Oldroyd. Sedl si do křesla v teplé a útulné pracovně. Stěny byly od podlahy až po strop obložené knížkami. Pod oknem s výhledem do zahrady byl masivní dřevěný stůl. Na stole stál keltský kříž, který si Alison přivezla ze skotského ostrova Iona.

Alison vešla dovnitř se dvěma kávami, posadila se do křesla naproti Oldroydovi a položila hrnky na kulatý stolek mezi nimi. Chvilí jen mlčky usrkávali kávu. Alison vypadala velice rozrušeně. Málokdy ji viděl tak zničenou.

„Asi se mě chceš zeptat, o čem jsem se včera s Clare bavila.“

„Ano. Byla jsi zřejmě poslední, kdo s ní mluvil, tedy pokud nevedla rozhovor se svým vrahem.“

Alison zavrtěla hlavou. „Měla trochu depresi. Trápily ji některé věci ve farnosti a svěřila se mi, že má obavy z převzetí funkce biskupky. Což je celkem normální.“

„To ano. Co jí ve farnosti dělalo starosti?“

„Obvyklé věci. Spory mezi různými skupinami, potíže s rozpisem služeb a tak dále. To se děje ve všech kostelech... a vlastně i v jiných oblastech života. Ale zmínila se i o vážnějších problémech, které musela před odchodem z farnosti vyřešit.“

„Jako například?“

„Nechtěla to rozebírat, protože šlo o důvěrné věci. Neřekla mi ani, čeho se ty problémy týkaly. Byl to jen krátký rozhovor. Myslely jsme si, že se brzy uvidíme.“ Vzdychla a do očí jí vhrkly slzy. „Ach, Jime, to je hrůza!“

„Jen klid. Víím, že je to těžké.“ Podal jí kapesník z krabičky na stole a počkal, až se utíší. „Mohlo zazníť něco důležitého, co by nám pomohlo ve vyšetřování. Někdo mohl mít motiv, aby ji odklidil z cesty. O jaké problémy se podle tebe jednalo?“

„Nevím, jak vážně to myslela. Mohlo jít o spoustu věcí. Podezírala někoho z krádeže peněz? Přišla nějaká oficiální stížnost? Hrozil někdo z důležitých lidí, že podá výpověď? Nebo šlo o problém ochrany dětí? To jsou věci, které mě napadají, ale zabít farářku? Víím, že církev nemá nejlepší pověst kvůli tomu, že je maloměstácká a úzkoprsá, ale brutální vrazi se v jejím středu obvykle nevyskytují.“

„To ne, ale nevíme, co se lidem honí hlavou. A jak jsi mi kdysi řekla, všichni jsme za určitých okolností schopni násilí. Možná se někdo bál, že vyjde najevo nějaké jeho provinění, a ztratil hlavu. Možná by tu hanbu neunesl.“

Alison jako by zapomněla na kávu, která jí chladla na konferenčním stolku. Oldroyd ji na šálek upozornil, ona se napila a teprve pak odpověděla. „Ano, já víím,“ řekla. „Stát se to mohlo. Ztratilo se něco?“

„Pokud vííme, ne.“

„A není asi moc pravděpodobné, že by v Knaresborough řádl nějaký šílený vrah.“